

(Juraj Danko) Minulé leto ma na ulici zaujal jeden človek. Mal vzadu na tričku veľkými písmenami napísané BOH. Boli tam i ďalšie slová, ale menším písmom, tie som už neprečítal. Pridal som však do kroku a po chvíli som vetu dočítal. Pokračovala: „Má pre tvoje modlitby túto odpoveď: 1. áno; 2. ešte nie; 3. mám pre teba niečo lepšie.“

Ten človek s nápisom na tričku sa možno inšpiroval dnešným slovom a takto pripomínal sebe i ľuďom okolo, že Boh je dobrý, stará sa. Jednoducho, že nás nekonečne miluje. Keď je to skutočne tak, prečo to u mňa nefunguje? „Áno“ neprišlo, „ešte nie“ už trvá roky a ani „to lepšie“ akosi neprichádza. A ja som smutný a znechutený.

Keď toto prežívaš, možno ti pomôže obraz chlapca, ktorý si oboma rukami drží pri hrudi malé autíčko. Pred ním stojí otec. Jednou rukou prosí od chlapca to malé autíčko. V druhej za chrbtom má však preňho pripravenú celú autodráhu. Keď si sa našiel v tom dieťati, urob krok viery. Pušť sa svojej predstavy o šťastí. Boh pre teba pripravil niečo lepšie. Chce ťa obdarovať, len máš plné ruky.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)